

ข้อมูลทางเศรษฐกิจในเขตพื้นที่ทางตะวันตกของสาธารณรัฐอินเดีย
(เขตอาณาในความรับผิดชอบของสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ)

ประเทศอินเดีย (ชื่อเป็นทางการคือ สาธารณรัฐอินเดีย) ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล แบ่งการปกครองออกเป็น 28 รัฐ และ 7 เขตปกครองของรัฐบาลกลาง (Union Territory-UT)

สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ มีเขตอาณาครอบคลุมพื้นที่ทางชายฝั่งตะวันตกของอินเดีย ประกอบด้วยรัฐต่างๆ จำนวน 6 รัฐ ได้แก่ รัฐคุชราต (Gujarat) รัฐมธยประเทศ (Madhya Pradesh) รัฐมหาราษฏระ (Maharashtra) รัฐกัว (Goa) รัฐคาร์ณาทากะ (Karnataka) รัฐเคราละ (Kerala) และเขตปกครองของรัฐบาลกลางอีก 3 เขต ได้แก่ เขตดามันและดีอู (Daman and Diu) เขตดาคราและนครฮาเวลี (Dadra and Nagar Haveli) และเขตลัคชาทวีป (Lakshadweep)

รัฐคุชราต (Gujarat)

รัฐคุชราตตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกที่สุดของอินเดีย เมืองหลวงชื่อ กันดินากา (Gandhinagar) มีพื้นที่ 196,024 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรมากกว่า 50 ล้านคน เป็นรัฐที่อุดมไปด้วยแร่ธาตุต่างๆ ถ่านหิน รวมทั้งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ส่วนด้านการเกษตรทำการเพาะปลูกยาสูบและฝ้ายเป็นหลัก นอกจากการทำเหมืองแร่แล้ว รัฐคุชราตถือเป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญหลายอย่าง อาทิ สิ่งทอ เคมีภัณฑ์และปิโตรเคมี ผลิตภัณฑ์ยา ซีเมนต์และเซรามิก และอัญมณี เป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมทั้งขนาดใหญ่และขนาดย่อยมากกว่า 300,000 แห่ง ทำให้รัฐนี้มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงถึงร้อยละ 14 ในแต่ละปี

โอกาสทางธุรกิจของรัฐนี้อยู่ที่การเข้าไปลงทุนในภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมต่างๆ เนื่องจากเป็นรัฐที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นวัตถุดิบในการผลิตอุตสาหกรรม และนโยบายของรัฐที่เปิดกว้างสำหรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมโดยมีนิคมอุตสาหกรรมมากกว่า 250 แห่งรองรับ นอกจากนี้ รัฐคุชราตยังเป็นพื้นที่ที่มีการคมนาคมขนส่งครบวงจรทั้งถนน ทางรถไฟ ท่าเรือ 40 แห่ง และท่าอากาศยานนานาชาติที่เมืองอาห์เมดาบัด (Ahmedabad)

รัฐมัธยประเทศ (Madhya Pradesh)

เป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่สองของอินเดีย ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินกลางประเทศอินเดีย พื้นที่ 308,000 ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ 60 ล้านคน เมืองหลวงชื่อ โบปัล (Bhopal) เช่นเดียวกับพื้นที่ส่วนใหญ่ของอินเดีย รัฐมัธยประเทศมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจจากภาคการเกษตรเป็นหลัก ประชากรร้อยละ 75 ประกอบอาชีพเกษตรกร และพื้นที่ประมาณร้อยละ 50 เป็นถูกใช้ทำการเกษตร ในขณะที่เดียวกัน รัฐมัธยประเทศก็มีความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมมาเป็นเวลานานแล้ว จนในปัจจุบันเป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมหนักที่ต้องใช้เทคโนโลยีสูง อาทิ รถยนต์ ซีเมนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ และกำลังมุ่งไปสู่การเป็นแหล่งผลิตสินค้า IT แต่ปัญหาประการหนึ่งที่สำคัญคือโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ค่อนข้างเก่าและทรุดโทรมเมื่อเทียบกับรัฐอื่นที่เน้นภาคอุตสาหกรรม อาทิ รัฐคาร์นาทกะ ซึ่งมีเมืองบังกาลอร์เป็นศูนย์กลาง หรือรัฐเครลา ซึ่งเน้นรูปแบบอุตสาหกรรมการผลิตที่ทันสมัย

อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานหลายอย่างให้ทันสมัยมากขึ้น และด้วยที่ตั้งที่อยู่ใจกลางของอินเดีย ทำให้รัฐมัธยประเทศน่าจะเป็นฐานการผลิตที่ใช้ในการขยายตลาดภายในประเทศได้เป็นอย่างดี

รัฐมหาราษฏระ (Maharashtra)

รัฐมหาราษฏระ เป็ที่ตั้งของเมืองมุมไบ (Mumbai) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐ กล่าวได้ว่า เป็นรัฐที่สำคัญที่สุดในบรรดารัฐในฝั่งตะวันตกของอินเดีย มีพื้นที่ 307,713 ตารางกิโลเมตร ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของอินเดีย และมีประชากรมากกว่า 96 ล้านคน เป็นรัฐที่ร่ำรวยที่สุดของอินเดีย มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 15 ของ GDP รวมทั้งประเทศ และมีผลผลิตทางอุตสาหกรรมคิดเป็นมูลค่าร้อยละ 15 ของภาคการผลิตรวมทั้งประเทศ เมืองมุมไบซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐ ถือเป็นเมืองหลวงทางการค้าและการเงินของอินเดียด้วย โดยเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ของสถาบันทางการเงินเกือบทุกแห่งทั้งของอินเดียเองและของต่างชาติ รวมทั้งตลาดหลักทรัพย์ที่ใหญ่ที่สุดของอินเดียและเก่าแก่ที่สุดของเอเชียอย่าง Bombay Stock Exchange

ความร่ำรวยทางเศรษฐกิจของรัฐมหาราษฏระมาจากความแข็งแกร่งในโครงสร้างพื้นฐานในการผลิตทั้งถนน ทางรถไฟ ท่าอากาศยาน ท่าเรือ เทคโนโลยี รวมไปถึงโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม อาทิ การศึกษา การฝึกอบรม และความเป็นสากล ทำให้สามารถดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้มากกว่าร้อยละ 17 ของเงินทุนต่างประเทศทั้งหมดที่เข้ามาในอินเดีย

อุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุดของรัฐมหาราษฏระ คือ สิ่งทอ และน้ำตาล นอกจากนี้ยังเป็นฐานการผลิตของสินค้าอุตสาหกรรมต่างๆ แทบทุกประเภท อาทิ อาหารแปรรูป ผลิตภัณฑ์ยา อิเล็กทรอนิกส์ ปีโตรเคมี รถยนต์ อัญมณี ผลิตภัณฑ์เหล็ก เครื่องใช้พลาสติก และอื่นๆ

นอกจากเมืองมุมไบซึ่งเป็นเสมือนศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของรัฐและของอินเดียแล้ว รัฐมหาราษฏระยังมีเมืองสำคัญอื่นๆ ที่น่าสนใจ อาทิ เมืองปูเน่ (Pune) ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากเมืองมุมไบ โลเมตร 170 ทางรถยนต์ หรือ กิโลเมตร 192 ทางรถไฟ เป็นที่ตั้งของธุรกิจอุตสาหกรรมที่เติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของอินเดีย จึงได้รับสมญานามต่างๆ ได้แก่ “เมืองหลวงแห่งวัฒนธรรมของรัฐมหาราษฏระ” “ราชินีแห่งที่ราบเดคคาน” และ “อ็อกซ์ฟอร์ดแห่งตะวันออก” เนื่องจากเป็นศูนย์กลางการศึกษาที่มีชื่อเสียง ประกอบด้วยมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และสถาบันการศึกษามากมาย นอกจากนี้ ยังเป็นที่ตั้งของแหล่งโบราณคดีและศาสนสถานที่สำคัญของศตวรรษที่ รวมถึงเป็นแหล่งกำเนิดของบุคคลสำคัญในสาขาอาชีพ 18-17 ต่างๆ ถึงแม้ว่าปูเน่ในปัจจุบันเป็นเมืองที่ทันสมัยมีสิ่งอำนวยความสะดวก สถานบันเทิง ห้างสรรพสินค้า โรงแรม ร้านอาหาร และเทคโนโลยีสารสนเทศชั้นนำ และบริษัทต่างชาติที่เข้าไปประกอบกิจการจำนวนมาก แต่ปูเน่ยังคงรักษาเอกลักษณ์เก่าแก่ที่ทรงคุณค่า และยังรักษาวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมไว้เป็นอย่างดี

เมืองสำคัญอีกเมืองหนึ่งของรัฐมหาราษฏระ ได้แก่ เมืองนาสิก (Nasik) ซึ่งเป็นเมืองที่น่าลงทุน และมีชื่อเสียงว่าเป็นเมืองขององุ่น (Grape City) และ “The Wine Capital of India” สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศเหมาะกับการทำเกษตรกรรม เมืองนาสิกจึงสามารถผลิตสินค้าส่งออกที่สำคัญๆ เช่น การปลูกองุ่นสด ส่งออกไปยังประเทศแถบตะวันออกกลาง เอเชีย และยุโรป มีโรงงานทำน้ำองุ่น ไวน์ และลูกเกด นอกจากนี้ ยังมีชื่อเสียงในการปลูกและส่งออกหอมขาว (White onions) ดอกกุหลาบ และลูกทับทิม ผลิตผลทางการเกษตรเหล่านี้ซึ่งเป็นรายได้สำคัญแล้ว เมืองนาสิกยังเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมเป็นอันดับที่สาม รองจากมุมไบและปูเน่ ในตัวเมืองนาสิกและชานเมืองเป็นที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรม 5 แห่ง มีบริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งของอินเดียและต่างชาติตั้งฐานการผลิตในนาสิก อาทิ L&T, Mahindra and Mahindra, Robert Bosch Group, Samsonite, CEAT, Siemens, Smithkline, Kirloskar Oil Engines, Hindustan Aeronautics Limited, ABB Ltd., VIP Ltd., Glaxo Pharma, Coca-Cola และอื่นๆ นอกจากนี้ ยังเป็นที่ตั้งของ IT Parks อีกด้วย

รัฐมหาราษฏระเป็นรัฐที่มีโอกาสทางการค้าและการลงทุนมากที่สุดในอินเดีย จากความหลากหลายของทรัพยากร วัตถุดิบ และคุณภาพของแรงงานที่สูงกว่าพื้นที่อื่นๆ ของอินเดียโดยรวม ประกอบกับความเป็นศูนย์กลางทางการค้าและการเงินในระดับนานาชาติ ทำให้รัฐนี้เป็นพื้นที่ที่เป็นทางเลือกของนักลงทุนในอันดับแรกเสมอ

รัฐกัว (Goa)

รัฐกัวเป็นรัฐที่เล็กที่สุดของอินเดีย มีพื้นที่ 3,702 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรประมาณ 1,500,000 คน เมืองหลวงชื่อ ปานาจิ (Panaji) แต่เมืองที่สำคัญและมีขนาดใหญ่ที่สุดชื่อ วาสโก ดากามา (Vasco De Gama) เมืองในแถบนี้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของโปรตุเกสเป็นเวลานาน จึงมีบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่มีรูปแบบเป็นโปรตุเกสอยู่เป็นจำนวนมาก และได้รับการรักษาไว้ค่อนข้างดี

พื้นฐานทางเศรษฐกิจของรัฐกัวมาจากการทำการเกษตรเช่นเดียวกับในพื้นที่ส่วนใหญ่ของอินเดีย โดยมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่ ข้าวและพืชประเภทถั่ว สำหรับไม้ผลก็จะเป็น มะพร้าว กว๊าย สับปะรด มะม่วง และกล้วย นอกจากนี้ ด้วยความสวยงามทางธรรมชาติและสถาปัตยกรรม ทำให้รัฐกัวเป็นสถานที่ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเยือนเยอะที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย ปีละไม่น้อยกว่า 500,000 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 15 ของนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมดที่เดินทางเข้ามาในอินเดีย

จากการเป็นรัฐที่สำคัญด้านการท่องเที่ยวดังกล่าว และการบริหารจัดการ โครงสร้างพื้นฐานที่ค่อนข้างดี ทำให้รัฐกัวเป็นพื้นที่หนึ่งที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุนต่างชาติโดยเฉพาะในสาขาธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว สำหรับในด้านอุตสาหกรรมการผลิตสินค้า ในปัจจุบันมีโรงงานขนาดเล็กประมาณ 7,000 แห่งอยู่ในรัฐนี้ และมีการทำเหมืองแร่เหล็กและมังกานีส ภาคการผลิตที่มีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคตคือสินค้าในกลุ่มเครื่องใช้อิเล็กทรอนิกส์และ IT

รัฐคาร์นาทากะ (Karnataka)

รัฐคาร์นาทากะเป็นรัฐใหญ่ที่มีความสำคัญของอินเดียอีกรัฐหนึ่ง เป็นที่ตั้งของเมืองสำคัญทางเศรษฐกิจอย่าง บังกาลอร์ (Bangalore) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐนี้ด้วย รัฐคาร์นาทากะมีพื้นที่ 191,791 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรมากกว่า 52 ล้านคน โครงสร้างพื้นฐานอยู่ในระดับดีมากเมื่อเทียบกับรัฐอื่น มีท่าเรือ 10 แห่ง และท่าอากาศยานนานาชาติที่บังกาลอร์ที่นับได้ว่าทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย

รัฐนี้เป็นพื้นที่สำคัญในภาคการผลิตของอินเดียทั้งภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรมซึ่งมีมูลค่ารวมคิดเป็นครึ่งหนึ่งของตัวเลข GDP ของรัฐ นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่ที่มีสัดส่วนการผลิตภาคอุตสาหกรรมเมื่อเทียบกับภาคการเกษตรมากกว่าพื้นที่อื่นส่วนใหญ่ของอินเดีย โดยมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก อาทิ โรงงานผลิตน้ำตาล กระดาษ และซีเมนต์ เป็นต้น ส่วนภาคการเกษตรที่สำคัญเป็นการเพาะปลูกข้าวและพืชต่างๆ โดยมีปริมาณการผลิตรวมสูงมากกว่า 11 ล้านตันในแต่ละปี

สิ่งที่ทำให้รัฐนี้เป็นที่รู้จักและเป็นที่น่าสนใจคือความก้าวหน้าด้าน IT โดยเฉพาะเมืองบังกาลอร์ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น Silicon Valley อีกแห่งหนึ่งนอกจากแคลิฟอร์เนีย และเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้มีการลงทุนจากต่างชาติในกลุ่มสินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีในการผลิตระดับสูงเป็นจำนวนมาก ทั้งจาก เยอรมนี ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ และสวีเดน เป็นต้น

รัฐเคราละ (Kerala)

รัฐเคราละตั้งอยู่ริมชายฝั่งตะวันตกทางตอนใต้สุดของอินเดีย มีเมืองหลวงชื่อ ติรุวันนันทะปุรัม (Thiruvananthapuram) เป็นรัฐขนาดกลาง มีพื้นที่ 38,863 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรประมาณ 31 ล้านคน ประมาณครึ่งหนึ่งทำการผลิตในภาคเกษตรกรรม โดยทำการเพาะปลูกข้าวและพืชชนิดต่างๆ มากกว่า 600 ชนิด มะพร้าว ชา กาแฟ ยางพารา และพืชตระกูลถั่ว

ด้วยเป็นรัฐที่มีชายฝั่งเป็นระยะทางยาวถึง 590 กิโลเมตร รัฐนี้จึงมีชื่อเสียงด้านการทำประมง นอกจากนี้พื้นที่ป่าไม้และชายฝั่งที่อุดมสมบูรณ์ เป็นพื้นฐานสำคัญทำให้รัฐเคราละมีโอกาสด้านการท่องเที่ยวอีกมาก โดยเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงขึ้นทุกปี

จากการสำรวจของทางการอินเดีย ประชากรของรัฐเคราละมีพื้นฐานทางการศึกษาโดยเฉลี่ยสูงกว่ารัฐอื่นๆ ส่วนใหญ่ มีการจ้างงานในประเภทที่ต้องใช้ฝีมือและความรู้ในอัตราที่สูงกว่าพื้นที่อื่นๆ โดยเฉลี่ย และมีกำลังซื้อเฉลี่ยสูงกว่าพื้นที่อื่น แนวนโยบายของรัฐมุ่งเน้นภาคการผลิตที่ต้องใช้เทคโนโลยีสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รัฐเคราละจึงเป็นอีกพื้นที่หนึ่งของอินเดียที่น่าจะมีการพัฒนาในรูปแบบที่เป็นสากลและทันสมัย

เมืองหนึ่งในรัฐนี้ที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุนคือเมือง โคชิน หรือโกชิ (Kochi) อยู่ห่างจากเมือง ติรุวันนันทะปุรัมขึ้นไปทางตอนเหนือรัฐประมาณ 220 กิโลเมตร เป็นเมืองใหญ่อันดับ 2 รองจากเมืองหลวงของรัฐ มีประชากรประมาณ 2.1 ล้านคน และเป็นเมืองดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงของอินเดียอีกเมืองหนึ่งที่น่าจะจับตามองต่อไป เพราะตั้งแต่ ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา เมืองนี้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงขึ้นมาทางด้าน ธุรกิจขนส่งทางเรือ การค้าระหว่างประเทศ การต่อเรือ การประมง การท่องเที่ยว บริการด้านสุขภาพ การธนาคาร และ IT และเป็นศูนย์กลางทางการค้าของรัฐ เคราละ อีกด้วย นอกจากนี้เป็นแหล่งการค้าเครื่องเทศทางฝั่งทะเลอาราเบีย ตั้งแต่ศตวรรษที่ 14 แล้ว ปัจจุบันเป็นแหล่งค้าปลีกและค้าส่งสินค้าสุขภาพความงาม ทองคำ อัญมณี และเครื่องประดับ ผ้าฝ้าย เฟอร์นิเจอร์ เครื่องจักร อาหารทะเล และผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร เป็นต้น มีการจัดงานแสดงสินค้าประจำปี รวมถึงมีโรงกลั่นน้ำมัน ฐานทัพเรือ และท่าเรือขนส่งสินค้า

สมาคมผู้ประกอบการด้าน IT ของอินเดีย ได้จัดอันดับให้เมืองโคชินเป็นเมืองที่น่าสนใจ อันดับสองของอินเดียในการตั้งฐานการให้บริการด้านไอทีเพราะ มีความได้เปรียบด้านต้นทุนที่ต่ำกว่าเมืองอื่น มีท่าอากาศยานนานาชาติ และมีโครงการสนับสนุนจากทางรัฐให้ซานเมืองโคชินเป็นที่ตั้งของ Infopark, Special Economic Zone, Export Promotion Industrial Park เป็นต้น

เขตดามันและดีอู (Daman and Diu)

เขตดามันและดีอูตั้งอยู่ริมชายฝั่งทางตะวันตกของอินเดีย ถัดลงมาทางใต้จากรัฐคุชราต มีพื้นที่ 130 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรประมาณ 160,000 คน รายได้ส่วนใหญ่มาจากการเกษตรกรรม การประมง และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระยะหลัง การท่องเที่ยวเป็นอีกภาคหนึ่งสร้างรายได้ให้กับเขตนี้เป็นอย่างมาก และด้วยการที่เป็นเขตปกครองของรัฐบาลกลาง ทำให้ได้รับงบประมาณจากรัฐบาลกลางในการพัฒนาเทคโนโลยีทางการเกษตรและการประมง รวมทั้งมีนโยบายที่จะดึงดูดการลงทุนเข้ามาในเขตนี้ด้วย

เขตดาadraและนครฮาเวลี (Dadra and Nagar Haveli)

เป็นเขตปกครองของรัฐบาลกลาง (UT) ตั้งอยู่บนชายฝั่งด้านตะวันตกของอินเดีย มีพื้นที่เพียง 491 ตารางกิโลเมตร เมืองหลวงชื่อ ซิลวาซา (Silvassa) มีประชากรประมาณ 200,000 คน ส่วนใหญ่เป็นชนกลุ่มน้อยหลากหลายกลุ่ม

เศรษฐกิจในเขตนี้พึ่งพาภาคการเกษตรเป็นหลัก ในช่วงเวลาที่ผ่านมารัฐบาลอินเดียได้พยายามพัฒนาระบบชลประทานในพื้นที่เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรที่เป็นอาชีพหลักของชนกลุ่มน้อยควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าต่างๆ อาทิ สิ่งทอ พลาสติก และเคมีภัณฑ์ จากการกำหนดนโยบายด้านภาษีที่เอื้อประโยชน์ให้กับนักลงทุน ทำให้ในปัจจุบันมีจำนวนโรงงานมากกว่า 2,000 แห่งตั้งอยู่ในเขตนี้ ก่อให้เกิดผลผลิตคิดเป็นมูลค่าไม่น้อยกว่า 100,000 ล้านบาท หรือ 2,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี

จากการกำหนดนโยบายทางด้านภาษีดังกล่าว ประกอบกับที่ตั้งซึ่งอยู่ตรงรอยต่อระหว่างสองรัฐใหญ่ คือ รัฐคุชราต (Gujarat) และรัฐมหาราษฏร์ (Maharashtra) และไม่ห่างจากเมืองเศรษฐกิจอย่างเมืองมุมไบมากนัก ทำให้เขตนี้เป็นที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุน โดยเฉพาะนักลงทุนต่างชาติที่ต้องการขยายฐานการผลิตในอินเดีย

เขตลักษาทวีป (Lakshadweep)

เป็นหมู่เกาะตั้งอยู่ทางตอนใต้ของอินเดีย มีพื้นที่รวม 32 ตารางกิโลเมตร และประชากรประมาณ 60,000 คน สินค้าเกษตรที่เป็นหลักในเขตนี้คือ มะพร้าว และผลิตภัณฑ์ประมง มีการผลิตภาคอุตสาหกรรมอยู่บ้าง คือ การผลิตเส้นใยมะพร้าว ซึ่งลงทุนโดยรัฐทั้งหมด และโรงงานผลิตอาหารทะเลกระป๋องขนาดเล็ก ในปัจจุบันกำลังได้รับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายจะให้เป็นการสร้างรายได้หลักในอนาคต

สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ

สิงหาคม 2553